

højtærede Finansminister fremdeles vil holde fast ved Livets grønne Træ, at han for stedse har forladt Teorierne og vil søge at paavirke sit Parti og sine Meningsfæller i den Retning, saaledes at vi komme bort fra Teorierne og komme ind paa en fuldstændig saglig Undersøgelse af, hvad der er til Gavn for vort Land og vort Samfund.

Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) kom som sædvanlig med, hvad jeg vil kalde, hans uartige Ord mod Industrien. Dem skal jeg lade ligge, jeg har imødegaaet dem tidligere. Kun synes jeg, at der mod Slutningen af hans Tale kom ligesom en noget elegisk Stemning over ham, idet han talte om, at Højre og Venstre skulde enes. Det har jeg ikke hørt før, og derfor glæder jeg mig derover og haaber, at han vil gaa med til en virkelig saglig Behandling.

Estrup: Det var af Hensyn til egne Kræfter og af Hensyn til den Taalmodighed, jeg kan vente af det høje Ting, at jeg ikke i Lørdags fortsatte mit Foredrag og derfor nu maa bede om Tilladelse til at fortsætte det, der allerede var blevet en hel Del længere, end jeg oprindelig havde troet. Nu skal jeg ligesom alle de Talere, der have haft Ordet i den sidste Time, begynde med at sige, at jeg vil søge at gøre denne min Udtalelse kort.

Det, jeg havde paa Hjerte og vilde have sagt, men ikke fik sagt, var en Udtalelse om det foreliggende Forslag til Forandring i Arveafgiften — ikke om Toldloven, den har jeg taget Afsked med, baade med det foreliggende Forslag og med den gamle Toldlov, i mine Udtalelser forrige Gang. Derimod har jeg om Arveafgiften ikke sagt et Ord, medmindre man vilde regne den Oplysning, jeg gav om det virkelige Forhold mellem den direkte Skatteydelse og den indirekte Skatteydelse her i Landet.

Jeg antager, at Forhøjelsen af Arveafgiften ligesom alle andre ny Skatter for de allerfleste ikke er nogen velkommen Skat. Men jeg vil dog tillige sige for mit Vedkommende, at jeg blev noget overrasket over, at vi allerede nu, et Par Aar efter at have endt den lange Kamp om en Forandring i de direkte Skatter og om ny direkte Skatter, skulde have et Tillæg til denne store Skattereform, og det et Tillæg, der ikke passer ind i det, som den Gang var Grundlaget for Overenskomsten. Jeg har ikke overset, at der i de Bemærkninger, der ledsage Forslaget, ogsaa er en

Udtalelse om, at det progressive System ikke er fremmed for den danske Lovgivning, idet man allerede har vænnet sig til det gennem de sidste Indkomst- og Formueskattelove. Da Indkomstkatten og Formueskatten ere sammensmeltede i eet Lovforslag, kan dette delvis siges at være rigtigt, idet der for Indkomstkattens Vedkommende er Progressivitet, hvorimod Progressiviteten ekspres blev udelukket for Formueskattens Vedkommende. Jeg vil kun sige, at *dersom* dette, at Progressiviteten blev udeladt for Formueskattens Vedkommende, var et Led i den Overenskomst, der blev sluttet ved de Sammenkomster mellem Regering og visse Partier, som bleve de afgørende for Udformningen af Skattelovene, kan jeg ikke se rettere, end at dette Forslag om den store Progressivitet for Arveafgiftens Vedkommende er i saa slet Overensstemmelse med, hvad der den Gang blev vedtaget, at de, der have Kendskab til, hvorledes egentlig Bestemmelsen om Formueskatten er fremkommen i vore nuværende Skattelove, med Føje kunde sige, at det nu foreslaaede er et Brud paa Overenskomsten. Jeg var ikke med til at slutte de udentings Overenskomster, hvorpaa Skattelovene hvile; jeg kan altsaa ikke sige, om det var Tilfældet, men jeg siger kun, at *dersom* det var Tilfældet, er dette Lovforslag ikke i Overensstemmelse med Overenskomsten, men er netop et Brud paa den. . . (*Madsen-Mygdal: Dersom!*) . . . Jeg har ikke sagt, hvad Overenskomsten gik ud paa, vi modtog kun Resultatet, vi kendte intet dertil, men jeg siger: at *dersom* det er Tilfældet, er det et Brud paa Overenskomsten den Gang, og er i hvert Tilfælde en stor Overraskelse for dem, der modtog Skattelovene, saaledes som de vare, udtrykkelig med Formueskatten undtagen fra Progressiviteten.

At jeg ikke samstemmer i Bestræbelserne for at kompensere Tabet i Statens Indtægter af Forbrugsskatterne ved flere direkte Skatter, det har jeg udtalt mig om en Gang tidligere, det behøver jeg ikke at tale mere om. Men overfor en Udtalelse, som kom meget stærkt frem fra den næstforegaaende Taler — hans Ønske om, at man efterhaanden kunde flytte al Skat over fra indirekte til direkte Ydelse —, kan jeg dog ikke tilbageholde den Ytring, at man ikke maa overse, at det kun er gennem de indirekte Skatter, at alle i Samfundet komme til overhovedet at svare Skat. Det er jo mere og mere blevet Formen for vore direkte Skatter, at de und-